

bé. Keresni fogja Casullóban és mindenütt a külvárosi hűtőházakban, hátha ott van a munkások között, hóna alatt egy csomó újsággal, világos vagy sötét hajjal. Aztán felkeresi Gojmir anyját, és hallgatagon ül ama két fénykép előtt. Hagyjuk őket Anselmo kedvéért is, aki Jordano néven, a zsebében pisztollyal nyit be a hivatalokba, csönget a lakásokba, hogy rátaláljon a nyugodt arcú, összeszorított ajkú Witoldra. Egyszer majd hírt kap arról, hogy látták Witoldot Rosarióban, május 25-én, a jacaronda ünnepén, a rendőrségi díszszemlén. Ott is keresni fogja társaival, de hiába. És jobb lesz így, mert új áldozat esne az emberiség történetének legértelmetlenebb háborújában, a harmadik ideológiai világháborúban. És hagyjuk el őket ezen az úton legfőképp az öregasszony miatt, aki ott bolyong a Maya téren a két *desaparecido* képével, hatalmas és tébolyult reményben, hogy sohasem kell gyertyát gyújtania e két kép előtt. A Maya tér állandó látogatói már ismerik. Az operatőr, aki mindig ott van a kamerájával, hogy elkapjon valamilyen rendkívüli eseményt, barátságosan rámosolyog. Esze ágában sincs, hogy éppen őt vegye le, pedig ő a legnagyobb, legcsodásabb jelenség a maga megingathatatlan reményével és hitével. Néhány járókelő ismeri az öreg vidéki papot is, aki ormótlan cipőjében odacsoszog a sima kövezeten, karon fogja az öregasszonyt, aztán együtt elmennek a Pedro de Mendoza-emlékmű irányába.

Nádasdy Ádám

A KOPORSÓ

Fényes a fedele, széttartanak
egy pontig élei: valami lendület
szorult bele, aztán összeszűkül,
a béka tartja így a lábait,
összetett sarokkal. A csipke kilóg,
mint egy olasz pap becsípett karinge
az autó ajtaja alól.
A cirádák bántóan elnagyoltak:
aki faragta, úgy látszik, nem biztos abban,
hogy szép-e a halál.
Mindenki elszaladt, sehol egy szállító,
ez meg csak fénylik túldíszítve,
mint egy nagy torta. A szél cibál,
én mélyen, szépen átfagyok,
lelassul mindenem, az eső gyorsul; ez
áthatóan, férfiasan sugárzik,
saját időt, mással nem oszthatót.
Itt álldogálok, hiszen nem üres.

ÁDVENT

Még mindig túl sokat viccelek, nem tudok szertartás nélkül (Ime: imám ritmusa, ríme is könnyítő köret) eróddel szembenézni, Mindenható – ahogy otthon is röhögök, hangosan szavalok, míg az autoszifon patronját csavarom, a végén már üvöltök, hogy ne ijedjek meg, mikor az ereje kiszabadul s sziszeg. Srófollak, jó Uram; bátorság, áhítat, vonyítom hangosan.

FOCI

Kivettél engem mindazok közül,
kiket garantáltan szeretsz, s az arcuk
– melyet a magadét leképezendő
adtál nekik – vasárnap elsimul.
Ragyognak felfele. Az én szemem
sosem lehet a tiédhez hasonló:
én hazudok, túl sok krémest eszem,
a munkámban a gyönyör érdekel
(a szerelemről jobb, ha nem beszélünk),
adósságot csinállok, emberek
érzelmi pénztárcájában kutatva;
váratlanul, későn tör rám a gyász,
s nem a halottakért. Sosem fociztam,
mint azok, akik vasárnap ragyognak.